

[Handelsministeren.]

idet der står nogle andre datoer i bemærkningerne, men jeg må gå ud fra, at det er den 18. december 1973, der skal være stopdatoen, og dér vil jeg gerne sige, at jeg tror ikke, der ved fremsættelsen af dette forslag er skabt en berettiget forventning i erhvervslivet om, at et prisstop virkelig ville blive gennemført på denne dag, så det ville i givet fald ikke kunne opretholdes.

SF's forslag ophæver hele pris- og avance-loven indtil 1. april, og det medfører, at også de regler, der findes i lovens §§ 9 og 10 om mærkning og skiltning, sættes ud af kraft indtil 1. april. Det kan regeringen ikke anbefale; vi finder, det er væsentligt, at monopoltilsynet har mulighed for at fastsætte regler om mærkning eller skiltning med pris, og vi finder, at forbrugerne bør have denne mulighed for at se, hvad en vare koster, at det er noget, der er af væsentlig betydning for prisdannelsen.

Også den nugældende lovs bestemmelse om, at monopoltilsynet for indtil 6 måneder kan fastsætte højeste priser, vil blive ophævet, hvis man vedtager SF's forslag. Regeringen finder, at det ikke mindst i den nuværende oliesituation er rigtigt, at loven indebærer en mulighed for at fastsætte højeste priser, og vi synes ikke, det er forsvarligt at gå de kommende 3 måneder i møde uden at have hjemmel til at foretage sådanne indgreb.

Som jeg sagde til indledning, er der i øvrigt meget væsentlige lighedspunkter mellem dette forslag og regeringens forslag. Begge omfatter et prisstop for både varer og tjenesteydelser, begge forslag giver adgang til i priserne at indregne stigninger for råvarer og hjælpestoffer. Det følger også af begge forslag, at priser ikke må forhøjes som led i avanceberegningen eller som følge af stigende lønudgifter. Da der i visse udtalelser i pressen har været forvirring omkring det sidste, hvad SF's forslag angår, vil jeg tillade mig at citere et par linjer fra bemærkningerne til forslaget. Der står, at forslaget

„... er udformet således, at priserne ikke må forhøjes af årsager, som har indenlandsk oprindelse. Heraf følger, at priser ikke må forhøjes som led i avanceberegningen og ej heller på grund af stigende lønudgifter. Der må lægges afgørende vægt på, at disse to

årsager til stadig stigende priser neutraliseres. De lønstigninger, som måtte forekomme i prisstopperioden, må således bæres af erhvervslivet.“

Jeg skal nævne, at regeringen er enig med SF, og at jeg altså også konstaterer, at SF er enig med regeringen, hvad dette angår.

Jeg finder, at regeringens forslag på visse punkter giver bedre mulighed for at klare den forhåndenværende situation, og kan derfor ikke anbefale SF's forslag til vedtagelse.

Kjeld Olesen (S):

Da det er den første debat efter regeringsdannelsen, vil jeg gerne byde regeringen velkommen til arbejdet.

Der er gode grunde til, at regeringen har fået gode ønsker med på vejen. Den virker på det hidtil spinkleste grundlag i et folketing, der aldrig tidligere har haft så mange partier. Når vi så samtidig ved, at vi står over for væsentlige problemer, giver det alle et ansvar, for arbejdet skal gøres.

Socialdemokratiet vedkender sig dette ansvar, men ikke mindst hviler ansvaret på regeringen. Det må være dens opgave at formidle samarbejdet i folketinget, hvis resultaterne skal nås. Situationen er næppe til at benytte regeringspositionen som en partitaktisk platform. Det, vi har set indtil nu, og ikke mindst den erklæring, vi skal diskutere i dag, har ikke just fjernet en mistanke om noget sådant.

Det er med spænding, vi har ventet på det, som regeringen har annonceret som en samlet plan for den økonomiske politik; indtil nu har vi jo måttet lade os nøje med sporadiske udtalelser til dagspressen.

Hvad var det så, vi blev præsenteret for i går? Det var ikke nogen samlet plan; der manglede nogle væsentlige ting. Vi mangler f.eks. den redegørelse for energikrisen, som blev bebudet i statsministerens redegørelse, og den er meget vigtig, for vi må frem til sandheden om energikrisen og sandheden om dens økonomiske konsekvenser. Det er meget tvivlsomt, om der, ud over hvad den tidligere regering allerede havde gjort, ville have været behov for yderligere stramning af den økonomiske politik, såfremt vi ikke havde oplevet oliekrisen.

Nu er det så spørgsmålet, hvilken virkning den nye situation vil få for dansk øko-